

מ"ת 895/07/14 - ר ש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 895-07-14 מדינת ישראל נ' ש(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מבקש	ר ש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי בקשה לעיין מחדש בהחלטתי מתאריך 21.1.15, במסגרתה הוחלט לעצור את המבקש עד תום ההליכים.

2. תקציר ההליכים עד כה:

כנגד המבקש הוגש, בתאריך 1.7.14, כתב אישום המייחס לו עבירת רצח, קשירת קשר ועבירות נשק, והכל בהקשר לרציחתו של בוריס זרצר (להלן: **המנוח**) בתאריך 22.5.2010. נטען, כי המבקש ועוד שניים [אחיו של המשיב - ר ש (להלן: **ר**) וי סולימנוב (להלן: **י**)] קשרו קשר לרצוח את המנוח, שעבד כשומר לילה במפעל באזור התעשייה בקיסריה. לאחר שהצטיידו ברובה, הגיעה החבורה בתאריך לעיל בשעות הערב למפעל. המבקש הסיע את ר וי לאזור התעשייה, השניים ירדו את הרכב כשהם מצוידים ברובה M-16, ארבו למנוח ומשהתקרב אליהם ירו בו. לאחר מכן, התקשרו השניים למבקש, שהגיע ברכב ואסף אותם.

בפרשה זו הוגשו שני כתבי אישום: הראשון כנגד המשיב ואחיו ר; והשני כנגד י.

בתאריך 5.11.14 ניתנה החלטה בעניינו של המבקש על ידי כב' השופטת בש. נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המבקש לעבירות המיוחסות לו, הגם שקיימת חולשה ראייתית בנוגע למודעותו של המבקש אודות מטרותיהם וכוונותיהם של ר וי. מסקנה זו היתה בין השיקולים שהובילו את בית המשפט להורות לשירות המבחן על הכנת תסקיר מעצר.

בתאריך 21.1.14 הוריתי, כאמור לעיל, על מעצרו של המבקש. הדבר היה לאחר שהוגשו שני תסקירים ולאחר שהתקבלה חוות דעת פסיכיאטרית אודות המבקש (חוות הדעת הוגשה עוד טרם הכנת התסקירים) ולאחר שנחקרו

מפקחים מוצעים.

בהחלטתי לעיל הפניתי לחוות הדעת הפסיכיאטרית מתאריך 13.8.14 ממנה עלה כי המבקש לוקה בהפרעת אישיות גבולית עם קווים בלתי בשלים, מאופיין בנטייה לפגיעות נרציסטיות, אימפולסיביות עם קושי בריסון דחפים תוקפניים ובעל דפוסי התנהגות אנטיסוציאליים. עוד צוין, כי המבקש הינו בעל סיכון גבוה הן לעצמו והן לזולת מפאת מאפייני אישיותו.

עוד הפניתי לשני התסקירים שניתנו בעניינו של המבקש. התסקיר הראשון, מתאריך 27.11.14, המליץ על שחרורו של המבקש ל"מעצר בית" בפיקוח אשתו, אחותו וחברו. המפקחת העיקרית (אשתו אתי) נחקרה בתאריך 24.12.14 ונשאלה אודות שיחות טלפון שנקלטו בהאזנות הסתר בטרם מעצרו של המבקש ומהן עלה, על פני הדברים, כי המבקש ואשתו תכננו להעתיק את מקום מגוריהם לרוסיה. אתי מסרה כי מדובר היה ב"דיבורים" בלבד. על רקע זה, ציינה כבוד השופטת רונית בש, כי קיים ספק באם אשת המבקש תוכל לשמש כמפקחת וכן קבעה כי נדרש פיקוח אנושי נוסף. בהמשך (ר' הדיון מתאריך 12.1.15) הוצעו מפקחים נוספים, אולם איש מהם לא יכול היה לשמש כמפקח עיקרי במקום אשת המבקש. אשר על כן, שינה שירות המבחן את עמדתו והמליץ, בתסקירו מתאריך 11.1.15, שלא להורות על שחרור.

בהחלטתי מתאריך 21.1.15 קבעתי כך:

"נקודת המוצא בדיון בשלב זה תהיה, למותר לציין, החלטותיה של כב' השופטת בש שהוזכרו לעיל. במילים אחרות, קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו, הגם שלעניין עבירת הרצח קיימת חולשה מסוימת בנדון. אדגיש, חולשה - בניגוד למה שניתן היה להבין מטיעוני ב"כ המשיב - אינה מוליכה למסקנה כי אין סיכוי סביר להרשעה. אעלה בהקשר זה נקודה נוספת הפועלת לחובתו של המשיב - והיא כי גם אם (רק לצורך דיון זה) לא היה המשיב מודע למטרת הסעתם של ר ו י לזירת הרצח ומזירת הרצח, הרי שחזקה שהבחין ברובה ה-M-16 באמצעותו בוצע הרצח. . . ."

עוד קבעתי כי:

בהקשר למסוכנותו של המשיב, אין לי אלא להפנות לחומרת מעשיו. נזכור, כי המשיב כונה על ידי י כ"מוח" שעמד מאחורי הרצח, אך גם אם נניח - כפי שאעשה - כי קיימת חולשה בהקשר זה נתייחס אליו אך כמי שהסיע וכמי ש"רק" סייע ברצח, הרי מדובר בעילת מעצר בעוצמה גבוהה.

בנוסף, למקרא חוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי המשיב הינו אדם בעל אישיות עם קווים בלתי בשלים, אימפולסיבי, עם קושי בריסון דחפים תוקפניים ובעל דפוסי התנהגות אנטיסוציאליים. בנוסף, צוין כי המשיב הינו בעל סיכון גבוה הן לעצמו והן לזולת מפאת מאפייני אישיותו.

בהקשר לחשש שמא יימלט לחו"ל הפנתה ב"כ המבקשת את בית המשפט למספר שיחות ומסרונים מהם עולה, כי בחודשיים בטרם מעצרו שוחח המשיב עם אחרים אודות עסקאות בסכומים גדולים יחסית וכן אודות נסיעה לחו"ל. אתי אישרה כי מדובר בנסיעה לרוסיה למטרות טיול אך הדברים אינם עולים בקנה אחד עם תוכן השיחות. . . .

. . .

העובדה כי תוכניות אלה נעשו ללא קשר (כך עולה) לחקירה הפלילית כנגדו מעלה את החשש מהימלטותו, שכן כיום, באם ישוחרר, האינטרס שלו לעשות כן הינו גדול יותר. עוד מסקנה הנגזרת מהנתונים לעיל הינה, כפי שציינה אף כב' השופטת רונית בש, כי אשתו אתי, שיש להניח כי היתה בסוד התכנון, אינה יכולה לשמש כמפקחת, אך ממילא - משנקבע כי המשיב עצמו אינו ראוי לאמון - הדיון באשתו או בשאר המפקחים אינו רלוונטי עוד.

המבקשת הפנתה לכך כי גם אם נניח כי קיימת חולשה מסוימת בראיות, עוצמת העילות אינה מאפשרת שחרור ואין לי אלא להסכים עמה בנדון. . . . "

3. על החלטתי לעיל הגיש המבקש ערר לבית המשפט העליון (בש"פ 1386/15). מהחלטת בית המשפט העליון מתאריך 10.3.15 עולה כי המבקש הסכים למחוק את הערר לנוכח כוונתו להעלות טיעונים שלא הועלו בפניי בנוגע למחקר התקשורת. וכך באו הדברים לידי ביטוי בהחלטה:

"בהמלצת בית המשפט הודיע העורר כי הוא אינו עומד על הערר בשלב זה ומבקש כי ימחק אך זאת תוך שמירת מלוא טענותיו שהועלו בערר ובשל כוונתו להגיש בקשה לעיון חוזר נוכח טיעונים והתייחסות נוספת לראיות וזאת בין היתר בעקבות התייעצות שקיים עם מומחה לסלולר.

הערר נמחק, אפוא, כמבוקש וטענות הצדדים שמורות להם."

גם במסגרת הבקשה להארכת מעצר מעבר ל 9 חודשים הודיע ב"כ המבקש על כוונתו להגיש עיון חוזר (ר' החלטה מתאריך 29.3.15 בבש"פ 2154/15).

4. במסגרת הבקשה הנוכחית הפנה המבקש לשתי ראיות מחומר החקירה שלדעתו מכרסמות בעוצמת הראיות כנגדו ושיש בהן לתמוך בקביעת בית המשפט כי קיימת חולשה ראייתית בנוגע למודעותו של המבקש בנוגע למטרת נסיעתו ומטרת הסעת ר.ו. נטען, כי צירוף ושקלול שתי ראיות אלה למארג הראיות צריך להביא לשחרור המבקש.

הראיה הראשונה הינה חוות דעתו של אבי קמר מחברת פרטנר מתאריך 28.9.14 באופן כללי; וכן שיחת טלפון אליה אתייחס להלן באופן קונקרטי. חוות הדעת מתייחסת לטלפון המשויך למבקש (***)להלן: 255). נטען, כי חוות

הדעת נמסרה לב"כ המבקש סמוך למועד הדיון בעניין הראיות לכאורה וכן נטען כי מומחה ההגנה נתן את הייעוץ בנוגע לחוות הדעת רק לאחר שכבר ניתנה החלטת בית המשפט לעניין המצע הראייתי. הדבר מצדיק אם כן, כך נטען, התייחסות ראשונית לממצאי חוות הדעת.

הראיה השניה עליה ביקש המבקש להתבסס בבקשה זו היתה שיחת טלפון, שנקלטה בעמדת האזנת סתר, אותה ניהל המבקש ביום בו נעצר (1.6.14). מדובר בשיחה אותה קיים המבקש עם י, לאחר שאשתו של המבקש הודיעה לו כי שוטרים הגיעו לביתם ומבקשים לעצור אותו בגין רצח. מדובר בתרגיל חקירה שנעשה בעת שהיתה האזנה על קו הטלפון שלו. ב"כ המבקש טען כי משום היקף הראיות בתיק לא היה ניתן להתמקד בראיה זו (הן השיחה עם י והן שיחות בעלות תוכן דומה עם אחרים) בעת שנשמעו טענות הצדדים בטרם מתן החלטת בית המשפט בנוגע למצע הראייתי הלכאורי.

5. בעת הדיון שהתקיים בתאריך 13.7.15, התרעם ב"כ המבקש על כך שהמשיבה הפנתה, במסגרת טיעוניה הכתובים, למצע הראייתי הלכאורי והפנתה לכלל הראיות המרכזיות לשיטתה. ב"כ המבקש טען כי יש להתמקד אך רק בשתי הראיות אליהן הוא הפנה בבקשתו.

איני יכול להסכים לטיעון לעיל.

כדי להתמקד בשתי ראיות לעיל, יש להבין את מכלול הראיות הלכאוריות וזאת כדי שיהיה ניתן למקם את הראיות אליהן הפנה המבקש וליתן להן את משקלן הראוי - אם ככאלה שמחזקות את המצע הראייתי ואם כמחלישות אותו.

ב"כ המבקש הוסיף וטען, כי אם יינתן למשיבה להתייחס לכלל הראיות אזי יש ליתן גם לו להתייחס, מחדש, לכלל הראיות. גם לזאת איני יכול להסכים - נזכור, כי בית משפט זה (הן כב' השופטת בש והן אנוכי) כבר התייחס למצע הראייתי הלכאורי. הדיון כיום אינו משמש כ"מקצה שיפורים" (הגם שבראיה דווקנית ייתכן ולא היה מקום לאפשר למבקש להתייחס להאזנות הסתר שנכללו בחומר הראיות עוד טרם הדיונים הקודמים).

6. ולגופו של עניין:

במסגרת קבוצת הראיות הראשונה (האיכונים) הפנה ב"כ המבקש לאיכוני שיחה שבוצעו בטלפון 255 לעיל (המשוין למבקש) בתאריך 23.5.10 בשעה 00:47:52. מדובר בשיחה שלפחות חלקה בוצעה מאתר שנקרא גבעת בוסל בחדרה.

נטען, כי על פי טיעון המשיבה בעקבות קריאתם של י ור, יצא המבקש מביתו בגבעת אולגה ונסע לזירת הרצח באזור התעשייה בקיסריה כדי לאסוף אותם משם לאחר הרצח. לכן, באם הדבר היה כך, כל האיכונים מגבעת אולגה לאזור התעשייה קיסריה וחזרה, היו אמורים להיות על נתיב נסיעה זה. איכון השיחה לעיל בעיר חדרה, באזור

המצוי דרום מזרחית לנתיב הנסיעה לעיל, מוליך למסקנה כי המבקש לא ידע אודות מטרת זימונו למקום הרצח; לא היה מודע לחשיבות הדבר; וכן לא היה שם לפני כן (בניגוד לטענת המשיבה כי המבקש היה זה שהסיע את שותפיו לזירה בטרם הרצח) וכו'.

וכדברי ב"כ המבקש: " . כלומר יכול להיות שרפי (המבקש - י.ל.) באמת נסע כנראה במקום להמשיך ישר למעלה ולפנות ימינה בצומת פל ים, הוא המשיך ימינה לכיוון עפולה ואז פנה ימינה כנראה התבלבל וירד ימינה לתוך חדרה. מה זה אומר, שהוא לא יודע מראש לאיפה לנסוע. זה אומר שכל הגרסה הזאת שאומרת שקבענו איתו מראש והוא שותף שלנו, לבוא למקום מסוים ולאוסף אותנו, הגרסה הזו מתמוטטת" (עמ' 25-26 לפרוטוקול הדיון מתאריך 3.7.15).

ואולם, עיון בכלל החומר הרלוונטי מעלה כי התמונה אינה כנטען:

ראשית, מאיכוני כלל השיחות שביצע המבקש (וליתר דיוק, שבוצעו מטלפון 255 המשוך למבקש) ניתן לראות כי אותן שיחות "נמצאות" על נתיב נסיעה של גבעת אולגה - צומת קיסריה - אזור תעשיה אור עקיבא (אזור תעשיה קיסריה - זירת הרצח); וחזרה לגבעת אולגה.

שנית, אכן השיחה אליה הפנה ב"כ המבקש (בשעה 00:47) מתחילה באתר גבעת בוסל בחדרה. ואולם, מדובר בשיחה שנמשכה 2.88 דקות בלבד וסיומה היה באתר הנקרא "צומת פל ים מקורות" - כאשר האתר האחרון הינו אנטנה ה"מכסה" גם את זירת הרצח (ר' חוות הדעת עמ' 12, ס' 4).

שלישית, גם השיחה שקדמה לשיחה הרלוונטית (שיחה משעה 00:45:45) בוצעה (הן תחילת השיחה והן סיומה) באתר המכונה "מקורות מנשה 9", כאשר מדובר באתר ה"מכסה" את זירת הרצח.

לכן, הטיעון כאילו המבקש סטה באופן ניכר ממסלול נסיעתו, המשיך לכיוון עפולה או נכנס לעיר חדרה, אינו מבוסס על פני הדברים.

זאת ועוד, יש להזכיר כי מדובר ברצף של איכונים ונתונים סלולאריים. לכן, הניסיון להקיש מנתון אחד בלבד מסקנה כאילו המבקש סטה באופן ניכר ממסלול נסיעתו, הינו ניסיון שאין לקבל, ולו בשלב זה. אזכיר, כי עורך חוות הדעת טרם נחקר.

רביעית, גם אם המבקש - עת נסע מגבעת אולגה לאזור התעשיה בקיסריה - סטה ממסלול הנסיעה ה"מתוכנן" למרחק מסוים (שכפי שהראיתי לעיל מדובר בסטייה בסדר גודל לכל היותר של כ 1 עד 1.5 דקות), לא ניתן לדעת מה גרם לאותה סטייה. ב"כ המבקש טען כי סטייה/טעות זו בדרך, מוכיחה בהכרח כי המבקש לא היה מודע למעשיהם של ר וי וכי הדבר אף מוכיח כי הוא לא הביא אותם לזירה מספר שעות לפני כן.

נזכיר, כי מדובר בגרסה המובאת (ולו בשלב זה) על ידי בא כוח המבקש ולא על ידי המבקש עצמו.

זאת ועוד, בא כוח המבקש טען כי כיום המבקש כלל אינו זוכר מה התרחש באותו לילה וזאת משום חלוף הזמן. ניתן להטיל ספק רב ביותר בגרסה זו, שכן אין מדובר ב"עוד" נסיעה. מדובר בנסיעה שהתקיימה לאחר חצות, מחוץ למקום מגוריו של המבקש. בין המבקש לבין שותפיו התקיימו שיחות טלפון רבות לפני אותה נסיעה (לגבי הנסיעה בה הוביל המבקש את שותפיו אל זירת הרצח אין מטבע הדברים שיחות משום שהללו, על פי הנטען, היו עמו ברכב). זאת ועוד, אחד משותפיו הינו אחיו וקשה להניח כי הוא לא סיפר לו - לפני או אחרי - על מעשיו. שני מבצעי הרצח לבשו על פני הדברים מדי צבא ונשאו עמם נשק ארוך. לכן, קשה להניח כי המבקש אינו זוכר מה התרחש אותו ערב לא שגרתי זה.

חמישית, יש לזכור כי הראיות כנגד המבקש אינן מתמצות באיכוני השיחות לעיל. בהקשר זה מסר י (בפני הסוכן המשטרתי) גרסה מפלילה כנגד המבקש וציין כי המבקש נהג ב"רכב המילוט". עוד מסר י כי המבקש היה מודע לחלקם של כלל המעורבים. זאת ועוד י אף העלה את חששו בפני הסוכן כי המבקש יפיל אותו (אך ביטל חשש זה בהמשך לא משום שלמבקש אין מידע עליו, אלא רק משום שהוא סמך על המבקש). הדברים נאמרו לסוכן לאחר שנודע לו כי המשטרה מבקשת לעצור את המבקש בגין רצח (ר' בהקשר זה את מ.ט. 728/14 - שיחה בין י לסוכן מתאריך 1.6.15).

זאת ועוד, אמרות מפלילות (הן כנגד עצמו והן כנגד שותפיו) נאמרו על ידי המבקש עצמו למדובר (ר' מ.ט. 747/14 עמ' 9 ואילך, שם מאשר המבקש כי הסיע והחזיר את שותפיו למקום וכן מצין כי אינו יודע מי "לחץ" - כשמהקשר הדברים עולה כי הכוונה ללחיצה על ההדק. המבקש אף אמר שהוא מודע לכך שהוא "ישב" בכלא מספר שנים על חלקו).

שישית, לא התעלמתי מטענת ב"כ המבקש כי כמות ורצף השיחות בין המבקש לי (שהחזיק על פי הנטען טלפון שמסתיים בספרות 583) אינה תואמת לתיאורו של י בפני הסוכן, כי השלושה (המבקש י ור) סיכמו כי י רק יתקשר (ללא מענה) למבקש וזה יהיה הסימן המוסכם להגעתו של המבקש לזירה. בהקשר זה אני מאמץ את טיעוני המשיבה (עמ' 14-15 לטיעונים הכתובים), כי מהפלטים עולה שהטלפונים של המעורבים היו כבויים בשעות שלפני שהחלה חליפת השיחות שהובילה לנסיעתו של המבקש מגבעת אולגה לאזור התעשייה בקיסריה; וכן לכך כי בטרם השיחות שהתקיימו בין השניים היו מספר "שיחות ניתוק" בין השניים (שיחות ללא מענה). היינו, הדבר תואם, ולו באופן חלקי, את תיאורו של י בפני הסוכן. לכן, אי ההתאמה החלקית לעיל דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי, שם תבחנה לעמקן כלל הראיות ובכלל זאת ההתאמה/אי ההתאמה החלקית בין גרסתו של י לסוכן אל מול הפלטים.

7. לעניין האזנות הסתר (ובמיוחד עמדה 374, שיחה מס' 1.6.14, שעה 11:04, שמספרה 840) - טען ב"כ המבקש כי שיחה זו, שהתקיימה בין המבקש לבין י, מוכיחה כי למבקש לא היתה כל ידיעה אודות רצח בו היה שותף; וגם אם יקבע כי הוא זה שהסיע את ר וי אל זירת הרצח וחזרה (ואולי רק מזירת הרצח), הרי שלא היה מודע למטרת הנסיעה.

מדובר בשיחה שהתקיימה בין השניים לעיל לאחר תרגיל החקירה במסגרתו הגיעו בלשים לביתו של המבקש, שם שהתה אותה עת רעייתו, והודיעו לה כי המבקש מבוקש לחקירה בגין רצח. האחרונה הודיעה הדבר למבקש ובהמשך בוצעו שיחות אל י ואל אחרים.

השיחה החשובה הינה עם י.

המבקש: באו אליי הביתה עכשיו משטרה עכשיו ימ"ר ימ"ר ת"א אומרים לי שאני אשם ברצח, עכשיו אני לא יודע מה קשור מי מנסה להפליל אותי או שמסתלבטים עליי שמה".

בהמשך, שוב אומר המבקש כי אינו יודע מה מדברים עכשיו.

גם לגבי שיחה זו איני סבור כי היא משנה, ולו במעט, ממארג הראיות לגבי המבקש.

ראשית אציין, כי היה ראוי שהמבקש יגיש תמלול מלא ומדויק של כל השיחה. חומר החקירה כולל רק תקציר (חלק מהמשפטים תומללו במלואם וחלקם תוקצרו), אך כאשר מבקשים לבסס טיעון מרכזי על האזנת סתר, ראוי היה, כאמור לעיל, כי יוגש תמלול מלא ומדויק (קל וחומר שהשניים שרבו מספר מילים ברוסית שלא ברור באם תורגמו).

שנית, יש לזכור כי השיחה התקיימה 4 שנים לאחר הרצח. המבקש ובן שיחו י אינם שיות תמימות. לכן, ייתכן והמבקש סבר כי הוא חשוד ברצח שאכן אינו קשור אליו ואין זה מן הנמנע שלא קישר את הגעת השוטרים באופן מיידי דווקא לאירוע נושא תיקנו.

אפנה בהקשר זה לשיחתו מאותו יום של י עם הסוכן, בעת שהשניים יושבים ברכב הסוכן ולאחר שי שוחח עם המבקש. באותה שיחה אמר י לסוכן כי הוא מנסה לחשוב "מה יש למבקש עליו" ורק לאחר זמן מה הוא ציין את הרצח נושא תיקנו. משמע, למרות שאת בית המשפט ואת באי כוח הצדדים, כיום, מעניין רק הרצח נושא התיק דנן, ככל הנראה "על סדר היום" של כלל המעורבים היו גם עניינים אחרים "טריים יותר".

שלישית, בהמשך לאמור לעיל, לא ניתן שלא לתמוה מדוע טרח המבקש דווקא להתקשר לי (הגם שלא נעלמה מעיני העובדה שהוא התקשר גם לאנשים נוספים).

רביעית, עיון מעמיק וכן האזנה לשיחה מעלים כי המבקש לא אמר באופן מפורש כי הוא חף מפשע (תוך שאדגיש כי גם לאמירה שכזו אין בהכרח משקל משמעותי לנוכח כלל הראיות בתיק), אלא אמר שהוא "אינו יודע מה מדברים עכשיו". וכן אינו יודע "מי מנסה להפליל אותו".

חמישית, זמן קצר לאחר השיחה נעצר המבקש. למחרת, בתאריך 2.6.15, הוא נחקר בין היתר אודות אותה שיחה. מתמלול החקירה (מ.ט. 758/14) עולים הדברים הבאים (סימני הפיסוק אינם במקור - י.ל.):

"חוקר: אתה היום ביום שני. אתמול נעצר ביום ראשון בשעות הצהריים. דיברת איתו? (עם י - י.ל.)

המבקש: או שישי או חמישי אני לא זוכר.

חוקר: חמישי שישי דיברת איתו?

המבקש: לא, מאז לא.

חוקר: דיברתם? התכתבתם? הוא התקשר אליי, התקשרת אליי, משהו?

המבקש: כן, כן, כן, כן, ביום שעצרו אותי.

חוקר: אתמול. אתה מדבר על זה כאילו זה היה לפני שנה.

המבקש: אתמול. כאילו אני עם כל הדברים שיש לי בראש אני לא . .

חוקר: כן?

המבקש: התקשרתי אליו, אמרתי לו "יש לי שאלה אליך. אמרתי לו: ר אומר משהו עלי'?" כי אני יודע שהוא בקשר איתו ועם עוד כמה חברה ועם אשתו. הוא אומר: 'רפי, כלום, נשבע לך'. אמרתי לו: 'בטוח י ? כי עוצרים אותי על רצח, אני לא יודע מה מדובר. אם עשיתם משהו אני אזיין את כולכם שם. אומר רפי אני לא יודע כלום"

(עמ' 38, שורה 36 עד עמ' 39, שורה 13).

מהקטע לעיל עולה, כי בין אם הדברים נאמרו על ידי המבקש בשיחתו עם י ובין אם מדובר בדברים אותם "המציא" המבקש בעת חקירתו, ניתן לתמוה, לשון המעטה, מה פתאום בחר המבקש לשאול באם ר "אמר משהו עליו" - ונזכור כי שלושת המעורבים אליבא למשיבה הינם המבקש ר וי.

חמישית, ולא בסדר החשיבות - השיחה לעיל, גם אם אניח כי המבקש התבטא באופן שניתן לסכמו כ: "לא עשיתי כלום", או: "איני יודע מה רוצים ממני", אינה יכול להוביל למסקנה כי תמונת הראיות כנגד המבקש השתנתה, ולו במקצת. מדובר, על פני הדברים, באמרה שולית או ניסיון שכנוע עצמי בין שני שותפים לפשע, 4 שנים לאחר אותו פשע ולאחר שסברו כי הדבר מאחוריהם. במילים אחרות, שיחה זו אינה יכולה לכרסם ב"יש" הראיית, שהינו משמעותי ורב.

8. בהמשך לאמור לעיל, אפנה להלכות שנקבעו לעניין עיון חוזר. נקבע, כי כדי להצליח בטענה של כרסום בחומר הראיות יש להצביע על שינוי דרמטי בבסיס הראיות עליו נשענת המאשימה. מדובר בכרסום שיהיה בו כדי להטות את הכף, או כפי שנאמר לא פעם: **"להפוך את הקערה על פיה"** (ור' לדוגמה בהקשר זה את בש"פ 8093/09 **פלוני נ' מ"י**, 22.10.09; ובש"פ 4794/95 **שאבי נ' מ"י**, 6.8.95). עוד נקבע, שכדי להראות כרסום שכזה יש להצביע על פרכות מהותיות וגלויות לעין; וה"מהפך" צריך להיות גלוי על פני הראיות.

אוסף, למען הסר ספק, כי גם תבחנה הטענות שנדונו לעיל על פי גישה מקלה יותר הדבר לא יוביל למסקנה אחרת (ור' בנדון בש"פ 6838/07 **דחלה נ' מ"י**, 15.8.07; וכן עמ"ת (מחוזי ב"ש) 62556-01-14 **אל סנאע נ' מ"י**, 4.2.14).

9. במילים אחרות, הראיות אליהן הפנה ב"כ המבקש אינן מכרסמות, ולו במעט, במצע הראייתי הלכאורי הקיים כנגד המבקש. מדובר במצע לכאורי מבוסס ואשר כולל את גרסתו של י כנגד המבקש; אמרות המבקש כנגד עצמו - הן בפני מדובר והן במהלך חקירתו; מחקר תקשורת; ראיות נסיבתיות לרוב; ועוד. אפנה בנדון להחלטתה של כב' השופטת בש מתאריך 5.11.14, שם הובא פירוט של אותן ראיות.

אכן, כב' השופטת בש קבעה כי קיימות תהיות בנוגע למודעותו של המבקש לעניין מטרת הנסיעה. אודה, כי ככל שמעמיקים בתיק (מדובר ב"סבב" השלישי שבו תיק החקירה נמסר לעיוני) מתגברת המסקנה כי הסוגיה המרכזית שתעמוד על הפרק אינה מודעותו של המבקש למטרת הנסיעה, כי אם חלקו המשפטי - האם מבצע בצוואת או מסייע "בלבד". כך או כך, אפנה להחלטתי הקודמת, כי חרף הערתה של כב' השופטת בש לעניין החולשה הראייתית המסויימת לעניין המודעות, לא ניתן להסיק מכך כי לא מתקיימות ראיות לכאורה. עוד אפנה לעילות המעצר - הן מסוכנות והן הימלטות מהדין, שהינן ברמה גבוהה.

10. סוף דבר, אני מורה על דחיית הבקשה.

11. לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ה, 23 יולי 2015, בהעדר הצדדים.